

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Forhandling om redegørelse nr. R 4:

Socialministerens redegørelse af 7. marts 1984 om de forskellige sider af alkoholproblemet.

(Redegørelsen anmeldt 7/3 84. Redegørelsen givet 7/3 84. Beslutning om forhandling 7/3 84).

Forhandling

Erik B. Smith (S):

Lad mig sige det med det samme: socialministerens redegørelse har et hovedsigte, vi kan tilslutte os i socialdemokratiet. Ministeren siger: vi har ikke ønsker om en restriktiv alkoholpolitik. Det hedder videre: indsatsen må styrkes. Der peges på forebyggelse og oplysning. Det anbefales, at der oprettes flere konsulentstillinger i amtskommunerne, og at såvel ambulatorier som institutionstilbud udvides. Redegørelsens afsnit om forsøg finder vi både rigtigt og relevant.

Alligevel sidder man tilbage med en underlig fornemmelse, når man har læst redegørelsen. De mange fine ord stemmer dårligt med realiteterne, nemlig den økonomiske politik, regeringen fører over for kommuner og amter.

Socialministeren fastslår jo selv i redegørelsen, at ansvaret for behandling af alkoholmisbrugere ligger i amtskommunerne, og at de sammen med primærkommunerne har ansvaret for den forebyggende indsats.

Kender socialministeren ikke indenrigsministerens forslag af 14. marts 1984 om lov om bunden opsparring for visse amtskommuner i 1984?

Kender socialministeren ikke reduktionerne i bloktilskuddene for 1984-85, der samlet betyder et indtægtstab på over 2 mia kr. for kommunerne, de kommuner og amtskommuner, der altså skal opprioritere indsatsen på alkoholområdet, forøge ambulatorie- og behandlingstilbuddene, oprette flere konsulentstillinger osv.?

Alkohol- og narkotikarådet, der jo spiller en central rolle, har været udsat for persona-lemæssige nedskæringer. Er det det, socialministeren kalder at styrke den forebyggende indsats?

I den netop vedtagne finanslov for 1984 skulle man tro der kunne findes økonomisk dækning for de mange tilsagn og de smukke hensigtserklæringer i redegørelsen. Det kan man ikke. Jeg vil sige tværtimod.

Heldigt var det, at socialdemokratiets forslag om øgede ressourcer blev tiltrådt af et flertal i folketinget.

Alt efter temperament kan man sige, at socialministerens redegørelse er en fristil, uafhængig af de økonomiske realiteter, finansministeren godt hjulpet af indenrigsministeren påtvinger kommuner og amtskommuner. Man kan også kalde redegørelsen politisk utroværdig. Der er simpelt hen ingen dækning for de mange smukke hensigtserklæringer.

Når det nu er syv år siden, folketinget sidste gang diskuterede alkoholproblemer, havde vi i socialdemokratiet foretrukket, at ministerens redegørelse havde indeholdt en kortfattet oversigt over udviklingen i de danske alkoholvaner. Selv om det faktiske forbrug jo på det nærmeste er stagneret, er det da rigtigt, at udviklingen set over en længere årrække, f.eks. fra 1960, nærmest har været en fordobling. Og i dag må vi konstatere, at næsten alle unge og voksne har et forbrug af alkohol, der svarer til 2 øl pr. dag pr. person.

Det er imidlertid ikke særlig interessant. Spørgsmålet er: hvordan fordeler det sig i befolkningsgrupperne, og hvilke skadevirkninger har forbruget målt f.eks. i antallet af spritbilister, voldssager, ulykker forårsaget af alkohol, sygdomme, skilsmisser, detentionsanbringelse osv.? Det er ikke forkert at konstatere, at vi på næsten samtlige områder har en negativ udvikling, og det ville have været rart, om skadevirkningerne var belyst i relation til behandlingsapparatet, så man kunne have fået indtryk af, om socialministeren